

המילחמה הבאה

כ אשר תפרוץ המילחמה הבאה, אטיל את האחריות לקורבנותיה על יצחק רבין, שימעון פרס ויגאל אלון. לא אגיד זאת אחרי מעשה, על הקבר רים. אני אומר זאת עכשיו, באונוי החלי לים העתידים של המילחמה הבאה. כי עכשיו — עוד אפשר לשנות. עוד אפשר להציל.

התוצאה: אנחנו נלך לז'נבה מאונס, כמו לעקידה.

ה נעשה בז'נבה? אילו תוכניות קמות עתה בשלושה מוחות מבריקים אלה? כתוצאה מתוכניות המזוהים עד כה, תעמוד ישראל בז'נבה מול חזית אחידה של כל הערבים וברית-המועצות. כשאר צוות-הברית הולכת ומשתלבת בתחית זו.

הצעת-ההסדר היחידה שתעמוד על פדריהיום בז'נבה, בהסכמת כו הגורמים האלה, ברורה כבר עתה לחלוטין. עיקרה: הכרה ישראלית באש"ף והכרת אש"ף בישראל, הקמת מדינה פלסטינית בגדה ובי רצועה, שיכת ישראל לגבולות הר 4 ביוני 1967 (פחות או יותר), וי חתימת חווי-שלום רישמיים בין ישראל ושכנותיה.

בפני ישראל תעמוד הברירה: להציע תוכנית משלה שתכלול את העיקרים הר אלה, או לדחות את ההסדר-הכולל על-ידי הצעה דראמטית לנסיגת-ביניים מיידיה בסיני ובגולן, בתנאים גרועים יותר מאלה שהוצעו על-ידי קיסניגר.

ראל היתה תלויה לחלוטין באמריקאים, ואלה כפו בכוח את הסדרי הפרדת-הכורחות עם מצריים וסוריה.

לאחר-מכן נטרפו הקלפים בצמרת ישראל, במקום שלושת הקלפים הר בלויים הוצאו מן החפיסה באקראי שלוש קלפים חדשים בעלי פרצופים זהים, והמישחק התחיל מחדש.

תחילה היתה ברירה: להכיר באש"ף תמורת הכרתו בישראל, או להחיות את חוסיין על-ידי נסיגה מהירדן ומסירת חלק סימלי של הגדה לידיו.

ההחלטה הגאוגית הראשונה של רבין פרסאלון היתה: לא זה ולא זה.

התוצאה: חוסיין סולק סופית מן הזירה, ואש"ף זכה בהכרה כג' ערבית ועולמית.

לאחר-מכן היתה הברירה: להציע הסדר כולל בכל שלוש החזיתות, או להר ציא את מצריים בהזרות מן החזית המ שותפת על-ידי הצעת הסדר-ביניים שסא דאת לא יוכל לסרב לה.

או הוכיחו השלושה שהם גברים. הם החליטו: לא זה ולא זה. לסורים נאמר, שלעולם לא נחזיר את הגולן. ולמצריים

סקתיאש. הניצחון הזה יחזק את מעמדו, ויכריח את המעצמות לכפות הסדר.

במיקרה הרע ביותר מבחינתם, יפתח צה"ל בהתקפת-נגד מוחצת. אם יגיע ל- דמשק, ייתקל בלי כל ספק במחסום צבא סובייטי. אם יגיע לתעלה, ואף אם יחצה אותה שנית, יבוא אולטימטום סובייטי, העולם ייחזו בהלה של עימות גרעיני, הגלגלים ייעצרו ביגלל הפסקת זרם הר נפט. המעצמות ישימו קץ ללחימה ויכפו את ההסדר הרצוי להן.

עץ או פלסטיין — גם כך וגם כך — נפסיד.

מבחינת ישראל, המילחמה הבאה היא מטורפת, מפני שאין לה שום יעד מדיני. לפי אימרתו של קלאוביץ, המילחמה היא המשך המדיניות באמצעים אחרים. כאשר לא ככלד מדיניות, אין למילחמה כו תכלית. ומילחמה ש אין לה תכלית אינה רק פשע, היא גם שטות נוראה.

הו מוקד כל הבניה. לממשלה זו, כמו לקודמתה, אין מדיניות.

מדיניות פירושה — לראות את האל-טרנסיבות הקיימות, ולבחור באחת מהן הטובה ביותר או הפחות-גרועה.

ההחלטה כבר נרמזת בדבריהם של רבין, אלון ופרס: לא זה ולא זה. אלא ניסיון נות של התחכמות, העלאת נקודות שנוי עדו לסכל תווה בכיוון הנחוץ, להשחות. התוצאה תהיה: פיצוץ ועודת ז'נבה.

מה אז? הברירה המכרעת היא ברורה לגמרי: הצלחת הוועידה, או מילחמה. הממשלה אינה רוצה במילחמה. אבל היא גם אינה מוכנה לשלם את המחיר הדרוש להצלחת הוועידה. כי ממשלה זו אינה מסוגלת ואינה רוצה להתחיל בתי הליך התיסטורי של החזרת השטחים. התוצאה חבלתינימנעת: מלדי חמה חדשה, זו שתוארה בראשית הדברים.

הועמדו תנאים כה מפליגים תמורת החי זרת חלק קטן מסיני (הכרזה מצרית פומי בית שהיא נוטשת את החזית הערבית), כדי כי היה ברור שהמצרים יצטרכו לסרב. התוצאה: שליחות קיסניגר התפוצצה.

ערב שליחות קיסניגר, היתה הברירה למעשה: לשלם מחיר מינימאלי עבור הצ' לחת פעולות (מחיר שנקבע מראש: הר מיתלה, הגידי ואבירודיים), או לוותר עליה וללכת לז'נבה.

מה החליטו שלושת הגאונים התורניים? לא זה ולא זה. למנוע את חידוש ועידת ז'נבה על-ידי משיכת קיסניגר לסיבוב שיחות, ולהשאיר את קיסניגר באמצע הסיבוב בידיים ריקות.

התוצאה: הנשיא פורד והנרי קיסניגר נפגעו עד מעמקי נפשם. יש כאן ברירה נוספת: לרקוד לפי הר חליל האמריקאי, או להתקרב איכשהו לברית-המועצות.

ההחלטה היתה מובנת מאליה: לא זה ולא זה. לעורר את זעם הצמרת האמרי קאית על ישראל, ובאותה שעה להגביר את המאבק נגד ברית-המועצות.

התוצאה: שתי המעצמות מת קרבות זו לזו, נגרנו.

ייתכן שברגע זה עוד נותרה ברירה: למחר ולהודיע לקיסניגר שממשלת יש ראל שינתה את עמדתה ומוכנה עתה לק בל ערבות אמריקאית תמורת הסכם-ביניים בדרום — או להרים על נס את ועידת ז'נבה, כאמצעי הטוב ביותר להשגת הסכם שלוש הגברים הנוקשים, שהעם הת ייצב מאחוריהם מחרות ועד מוקד יחליטו בגאווה: לא זה ולא זה. הם כבר הודיעו בפה מלא, שמועידת-ז'נבה לא ייצא שום דבר. והם לא יוכלו להתקפל מול קיסני גר, אחרי שהוכיחו שהם גברים וקוסים.

הקו המנחה של ממשלות ישראל הוא: להחליט שלא להתלטי.

אבל חוסרי-החלטה — גם הוא החלטה. החלטה שפירושה: להי גיד לא ל כ האלטרנטיבות. ואז קורה משחו שלא רצו בו.

די לסקור את קורות שמונה השנים הר אחרונות, כדי להיווכח אין פועלת השיטה. מייד אחרי מילחמת שתי-הימים, היתה ברירה: להידבר עם אש"ף או לטפח מנ היגות פלסטינית עצמאית בגדה המערבית. הממשלה החליטה: לא זה ולא זה. מנ היגות הגדה מתה באיבה.

התוצאה: אש"ף הפך גורם בינלאומי.

לאחר-מכן היתה ברירה: להסתדר עם אש"ף או עם המלך חוסיין.

גולדה ובנימיטבתח החליטו: לא זה ולא זה. לפלסטינים אמרו: אינכם קיימים, ול חוסיין העמידו תנאים שלא יכול היה לקבל מבלי להתאבד.

התוצאה: חוסיין המתון ירד מעד הפרק.

הברירה הבאה היתה: תיווך של הא"ם או תיווך אמריקאי.

השלישייה הקדושה דאו החליטה: לא זה ולא זה. שליחות יארינג ותוכנית רור גרס וקטלו ביחד, כציפורים כרובה-צייד.

התוצאה: נשאנו לכר מוד הי ערבים.

או היתה הברירה: להציע הסדר סביר לכל שכנינו יחד, או לבודד את מצריים בעזרת הסדר-ביניים נדיב לטובתה.

גאוני הדור החליטו: לא זה ולא זה. זה עתה גילה דיון שהמשאיומתה להס דר-ביניים, לפיה מילחמת יום-הכיפורים התפוצץ ביגלל התנאים המגוחכים (גם לדעת דיון) שהעמידה ממשלת ישראל.

התוצאה: כריתות הברית המצ' ריתיסורית ויוס-הכיפורים.

המילחמה שמה קץ זמני למישחק. יש

עוד מצלצלות באונוי קריאות-ההי דד של ההמונים, שהריעו לשלישייה הקודמת. גולדה החכמה! דיון הפיקח! אבן השנון! גברים קשוחים, אחד-אחד! בהתלהבות צוהלת הנך העם אחריהם, ישר לתוך מילחמה הפ' רתיתוחלת. המחיר הוטמן בארמה. עכשיו יש שלישייה חדשה. היו פיקפור קים לגבי רבין, אבל עכשיו הוא הוכיח שהוא גבר. קשוח. חזק. ושימעון פרס מדבר כל-יך יפה. ויגאל אלון הוא כזה הברמני. מסביב יהיה הסער, אך ראשנו לא יישח.

שוב יש אחדות לאומית, מקיר אל קיר. שוב מתייצב העם מאחור. שוב נעלמו שרידי האופוזיציה, ומנגנת תזמורת הר עיתונים בקצב אחיד שירייכת מלהיבים. העם צועד בראש מורם, ישר לתוך המילחמה הבאה. אדמת המולדת תקדוט את המחיר.

אפשר היה להבין הנהגה, המובילה בעיניים פקוחות אל המילחמה. מפני שהיא סבורה שהמדינת תצא נשכרת ממ' נה. אפשר להבין, אם לא לסלות.

נחנו הולכים למראו מילחמה.

כאשר החליטה הכנסת בשבוע שעבר, לרשום לפניה" את החלטת הממשלה לפוצץ את שיתוח-קיסניגר, בנוסח שהוכי תב על-ידי מנחם בגין, היא הצביעה בעד מילחמה זו. הודעו עתי לראות שלשרידי מתנה-השלום בכנסת לא היה בשעת-משבר זו אומץ-הלב להרים את היד נגד החת' לטה הגורלית. בתמורה קיבלו נודיעדע' שים: הזמנה לשיחה עם יצחק רבין. כאשר תתקרב שאגת המילחמה, תישמע הקריאה: "אין ברירה!" אין בה אמת. יש ברירה. ת מיר ויתח כרין רה. אבל מועדם לא היתה הנהגה לאומית שהיתה מפוגלת לשקוק את האלטרנטיבות וזקקב החלטה ברת-יפופורית, להסתכן במשבר ממשלתי, להתעלות מעד לאינטר' סים אישיים ומיפגגתיים, להגיד לעם את האמת ולהיאבק עליה. איש אינו יכול לדעת, כרגע, מה יהיה שמה של המילחמה הבאה. אני מציע לה שם כבר עתה: ה מ ל ח מ ה מ י ו ת ר ת .

ם יפתחו הערבים במילחמה, לא יהיה זה הרבה יותר טוב לישראל. הערבים אינם יזקוקים לניצחון צבאי גדול, ולא ייזקקו גם ממפלה צבאית. הם יודעים זאת. במיקרה הטוב ביותר מבחינתם, יתקדמו בהתקפה מאסיבית ושוטטה עשרה או עש' רים קילומטרים, ואז יכפו המעצמות הפ'